

Suomentanut Irmeli Ruuska

Nimmet

Florence Knapp

WSOY

Florence Knapp

Nimet

Suomentanut Irmeli Ruuska

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

The Names

Copyright © 2025 by Florence Knapp

Suomenkielinen laitos © Irmeli Ruuska ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-50832-9

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

*Miehelleni Ianille –
rakkaudella*

PROLOGI

Lokakuu 1987

Coran äidillä oli tapana sanoa, että tuuli lietsoi lapset kiihdyksiin, että tuulisella säällä hiljaisimmatkin palasivat piha-leikeistään sisään villoin. Cora tuntee nyt itsessään samaa rauhattomuutta. Ulkona talon takana tuulenpuuskat vääntelevät kuusia ja pyyhäلتävät välikön läpi portin kimppuun. Sisällä myös huolet kieppuvat ja syöksähtelevät sinne tänne. Koska huomenna – jos huomina koittaa, jos myrskyn raivo laantuu – Cora rekisteröi poikansa nimen. Tai ehkä, mikä onkin hänen todellinen huolensa, hän virallistaa sen, millainen pojasta tulee.

Cora ei ole koskaan pitänyt Gordon-nimestä. Siitä, miten se alkaa pirstoutuvalla äänteellä, joka tuo mieleen rusentuvan, kovan karamellin, ja päättyy tömähdykseen, aivan kuin joku paiskaisi maahan urheilukassin. Gordon. Mutta vielä enemmän häntä kiusaa ajatus, että hänen täytyy nyt kaataa poikansa hyvyys sen nimen muottiin ja toivoa, että poika olisi niin vahva, että muovautuisi sen sisällä omaksi itseksensä. Gordon on näet nimi, joka on kulkenut perintönä hänen miehensä suvussa, ja tuntuu mahdottomalta, ettei nytkin kävisi niin. Se ei silti estä häntä vatvomasta asiaa mielessään, miettimästä, miten hänestä on usein tuntunut kuin jonkun nimi olisi saattanut vaikuttaa tämän elämän kulkuun. Amelia Earhart.

Lumiären veljekset. Vasta viime viikolla hän oli huomannut miehensä yöpöydällä erään kirjan, lordi Walter Russell Brainin teoksen »Kliininen neurologia».

»Eikö tunnukin oudolta?» hän oli sanonut.

»Yhteensattuma», Gordon oli vastannut. »Et tosin uskoisi, miten moni urologi kantaa palleihin viittaavaa nimeä, kuten Burns, Cox tai Ball. Ja Legg on varsin yleinen nimi ortopedeilä.»

Etkö huomaa, mikä vaara siinä piilee? Coran oli tehnyt mieli sanoa. *Etkö huomaa, että jos annamme pojallemme nimeksi Gordon, hänestä voi tulla samanlainen kuin sinusta?* Mutta hän ei voinut sanoa sitä. Koska niin kai oli tarkoituskin.

Hän koukistaa sormiaan ja laskee rystysen vauvan lämmintä poskea vasten, aivan kuin pojan iho voisi välittää tärkeän viestin. Viestin siitä, mitä poika haluaa. Millainen hän saattaisi olla. Mutta ennen kuin mitään paljastuu, talon takaseinään rysähtää jotakin – ääni sekä kuuluu että tuntuu. Cora vetää lapsen lähemmäs, kun liiketunnistimen valo räpsähtää palaamaan ulkona ja valaisee kuusten edestakaisin vellovat ääri-viivat. Suuret, uhkaavat hahmot, jotka loittonevat ja sitten taas suurenevat. Hän kuulee Gordonin ilmaantuvan viereisestä huoneesta ja ryntäävän alakertaan, näkee mielessään, miten mies harppoo pyjama yllään pimeän olohuoneen halki terassin oville ja seisoo sitten kohdevalon alla, siristelee silmiään ilman piilolinssijä yrittäessään selvittää, mikä on vialla. Hän kuvittelee, miten uhkaavina häämöttävät puut ja myrskyn mahti kutistavat miehen.

Hetken kuluttua Gordon avaa lastenhuoneen oven, ja Cora tuntee kylmän ilmapirran, ikään kuin se olisi tarttunut Gordonin vaatteisiin ja seurannut tätä yläkertaan. »Se oli vain kastelukannu», Gordon sanoo. »Tule nyt takaisin nukkumaan.»

»Kohta», Cora lupaa. Mutta hän ei tahdo jättää vauvaa yksin, ja niinpä hän antaa tämän nukkua, pää painavana hänen käsivarttaan vasten, kun myrskyn äänet mittaavat päiväksi kehityvän yön minuutteja.

Gordon puhuu puhelimessa jo vastaanotolla olevan kollegansa kanssa. Cora kuulee heidän puhuvan ensin siitä, ettei illalla säätiedotuksessa ollut varoitettu myrskystä, ja sitten mahdollisesti peruttavista ajanvarauksista ja siitä, ettei henkilökunta ehkä pääse töihin. Cora valmistaa toisella kädellä aamiaista vauvan vallatessa toisen, samalla kun auttaa Maijaa virittämään radion paikallisasemalle kuullakseen, kun siellä luetellaan, mitkä koulut pysyvät myrskytuhojen vuoksi kiinni. Maian koulu mainitaan puolivälissä tuntemattomien alakoulujen listaa, ja maininta saa aikaan pienen, ilahtuneen hymyn ja äänettömän peukutuksen, joka sitten putoaa tytön viereen, kun hänen isänsä astuu huoneeseen.

Gordon nappaa mukaansa paahtoleipäviipaleen, ennen kuin painuu ulos sanoen: »Vanhempani tulevat sunnuntaina. Katsokin, että käyt tänään rekisteritoimistossa.» Kaksi lausahdusta peräkkäin, aivan kuin ensimmäinen olisi perusteluina toiselle. »Äläkä oikaise puiston halki», mies jatkaa. Uhkana ovat vilauttelijat, murhaajat ja tänään puut, joita saattaisi yhä kaatua myrskyn jälkeen.

Kaikissa heidän katunsa taloissa on stukkoraapattuja pylväitä ja mahtipontista kartanotyylin jäljittelyä, etupihoilla siistejä, matalakasvuisia pensaita takanaan toistensa kaltaiset tyhjät ikkunat. Kun he astuvat ulos, myrskystä näkyy tuskin mitään todisteita. Mutta umpikadun jälkeen maisemassa on samaa epätodellisuuden tuntoa kuin silloin, kun astuu silmiään räpytellen elokuvateatterista

päivänvaloon. Puut ovat oudosti vinksallaan. Maassa makaavat aidanosat kuin avoimia kutsuja takapihoille. Jalkakäytävällä lojuu kasaan romahtanut pyörivä pyykkiteline. Vähän matkan päässä likusteriaitaan on takertunut miehen paita nipistävät pyykkipojat yhä harteissaan. Maian katse siirtyy sinne tänne, kun heidän kaupungistaan on äkkiä tullut *löydä erot* -arvoitus.

He kävelevät puiston laidalla, luotsaavat lastenvaunut pudonneiden oksien ympäri ja pysähtyvät katsomaan tammen suurta, kiemuraista juurimöykkyä, josta tipahtelee mutapaakkuja. Maia kyyristyy juurten alle onkaloon. »Varo, ettet likaa takkiasi», Cora sanoo. *Miehensä sanoin*. Hänen oma vaistonsa sanoo, että Maiaa olisi rohkaistava käymään pitkälleen, hengittämään maan muhevaa myskin tuoksua, kuvittelemaan, että hän on kerälle kääpertynyt ketunpentu. Maia on yhdeksänvuotias, kohta liian vanha haluamaan mitään sellaista.

Maia kömpii ulos onkalosta ja pudistelee takkiaaan. Suojatien luona, missä liikennemajakan pyöreä, keltainen kupu makaa mestattuna tienvarressa, he odottavat autojen pysähtymistä. Maia katsoo lastenvaunuja ja sanoo: »Miksi minulla ei ole sinun nimeäsi, jos vauva kerran saa isin nimen?»

Cora nostaa kättään kiittääkseen autoilijaa. »No mutta onhan sinulla. Kukaan muu ei vain tiedä sitä», hän sanoo, kun he ylittävät kadun. »Maia tarkoittaa *aitiä*. Voin näyttää sen sinulle lastennimikirjasta, kun olemme kotona.»

»Tarkoittaako, ihanko totta?» Cora hämmästyy nähdessään, miten hänen tyttärensä ilahtuu. »Miksi vauvalle ei sitten anneta nimeä, joka vain tarkoittaa *isä*?»

Cora katsoo vauvaa, jonka pyöreät kuukasvot pilkistävät liian väljien toppahaalareiden sisästä. Hän pysäyttää vaunut hetkeksi ja kumartuu lapsen talkintuoksuisen kotelokopan sisään. Pojan silmät räpsähtävät kiihtymyksestä kohdatessaan

Coran katseen, topatut raajat polkevat vimmatun innokkaasti. Poika ei ole Gordon. Cora ummistaa silmänsä kuin sanoakseen *rakastan sinua* ja suoristaa taas selkänsä. »Kuule, itse asiassa minä katsoinkin, mitkä nimet merkitsevät *isää*, ja pidin eniten Julianista, joka tarkoittaa *taivasisää*.»

Coralle Julian merkitsee nousemista ongelmaisten maanpäällisten isien jatkumon yläpuolelle, ja hän oli miettinyt hetken, voisiko se olla nimi, jonka Gordon hyväksyisi kompromissina. Jos se *merkitsee* isää, jos se on kuitenkin kunnianosoitus hänelle, on kai se melkein yhtä hyvä? Mutta kun avattu nimikirja oli ollut alassuvin sohvalla Gordonin tullessa eräänä iltana aikaisin kotiin, mies oli ottanut sen ja silmäillyt aukeamaa hetken. *Vain tyttöjen nimet, Cora, muista se. Pojalle meillä on Gordon.* Ja kun hän oli läimäyttänyt kirjan kiinni ja pannut sen takaisin hyllyyn, asia oli loppuunkäsitelty, ilman että siitä oli edes keskusteltu.

»Tykkään Julianista», Maia sanoo.

»Niin minäkin. Mutta minkä nimen *sinä* antaisit hänelle?» Cora kysyy. »Jos saisit valita?»

»Ymm», Maia sanoo, ja Cora huomaa tytön tavasta venyttää sanaa, että hän on jo ajatellut asiaa. »Se ei ole ihan tavallinen nimi, mutta minusta Bear olisi kiva.»

»Siis Bear?» Cora sanoo hymyillen.

»Joo. Se kuulostaa niin pehmeältä, halittavalta ja kiltiltä», Maia sanoo ojentaen sormensa ja puristaen ne sitten nyrkkiin kuin rutistaisi sitä suloisuutta käsissään. »Mutta samalla urhealta ja vahvalta.»

Cora katsoo vauvaa ja kuvittelee tämän olevan tuota kaikkea. Hän haluaa sitä pojalleen.

Lähempänä keskustaa raivaustyöt ovat jo alkaneet. Kaksi moottorisahamiestä pätkii kaatuneita lehmuksia poisvientii

varten ja jättää jalkakäytävän istutuskuoppiin vain lyhyet kannot.

Maia heilauttaa ujusti kättään pienelle, vaaleatukkaiselle tytölle, jonka »hei» hukkuu pärinään. Ja heti kun he ovat ohittaneet tytön, hän sanoo Coralle: »Tuo on Jasmine. Baletista.»

»Ai niin, se, jonka isosisko on –»

»Sadler Swellsissä. Mutta kuule, voisitko sanoa yhden jutun?» Maia sanoo palaten heidän keskusteluunsa, ennen kuin Cora ehtii korjata nimen oikein. Maia henkäisee, kuin olisi kysymäisillään jotain kiellettyä, ja sanoo sitten: »Miksi se on niin tärkeää? Siis isille? Se, että on sama nimi.»

Coran tekisi mieli sanoa sen olevan tärkeää siksi, että mahdolliset miehet tuntevat joskus itsensä pieniksi. Siksi, että jotkut ihmiset – kuten Gordonin isä – elävät ikänsä uskoen olevansa niin täydellisiä, että he alkavat ajatella, että heidän lapsensa ja lastenlapsensa kuuluisi nimetä heidän mukaansa. Siksi, että joskus heidän halunsa miellyttää aiempia sukupolvia voittaa halun rakastaa tulevia. Corasta se on kuin jotain alkukantaista rintaan takomista. Hän ei kuitenkaan sano sitä Maialle. Tyttö on oivaltanut jo ihan tarpeeksi. Aina erimielisyyksien jälkeen aamulla, kestäpä Cora ne miten hiljaa hyvänsä, Maia tulee hänen luokseen keittiöön tiskipöydän ääreen, kietoo kapeat käsivartensa hänen vyötärönsä ympäri ja sanoo poski hänen selkäänsä vasten painautuen: »Ihana äiti.» Silloin Cora aistii myötätunnon, jaetun surumielisyyden. Ja kerran hän oli tuntenut, miten hänen mekkonsa selkämys oli kostunut, kun Maian kasvot olivat painautuneet sitä vasten.

»Joillekin ihmisille perinteet vain ovat tärkeitä», hän tyytyy sanomaan.

»Mutta onhan oma nimikin tärkeä. Joskus? Ehkä isikin olisi halunnut saada oman nimen.»

Cora irrottaa toisen kätensä lastenvaunujen työntöaisasta ja kietoo käsivartensa Maian harteille. »Viisas tyttö.»

Hän miettii taas, toimiiko oikein. Tässä tai missään asiassa. Onko perinteen jatkaminen hyväksi edes Gordonille itselleen. Ehkä se, että suostuu elämään Gordonin isän ja isänsän varjossa, on vain samankaltaisuuden vahvistamista, joka lisää Gordonin paineita. Ehkä heidän lapsensa nimeäminen joskin muuksi olisi vapauttavaa. Ei heti, mutta myöhemmin.

Ja Maia. Eikö Cora vain opeta tyttärelleen, että sovun säilyttäminen on tärkeämpää kuin oikein toimiminen? Cora miettii, mitä Maia ajattelee siitä, että hän suostuu antamaan tämän veljelle nimen, joka sitoo pojan edeltäviin dominoivien miesten sukupolviin. Ja hänelle valkenee, että vaikka Maian nimen pitikin alun perin olla heidän äänetön yhdyssiteensä, sen merkityksen paljastaminen voi olla myös taakka. Ehkä hän on tahtomattaan antanut viestin, että heidän elämänsä kulkee väistämättä samaa polkua, vaikka hänen todellinen toiveensa on, että hänen lapsensa valitsevat oman tiensä.

1987

BEAR

Cora katsoo, miten kirjaimet muotoutuvat, ilmaantuvat yksitellen kuin jokin taianomainen, ainutlaatuinen asia rekisteritoimiston virkailijan kynän kärjestä sen liikkeessa sivun poikki. Bear Atkin. Bear. Vain neljä kirjainta, B-E-A-R, mutta jokainen niistä tuntuu latautuneelta, ei enää pelkältä konsonantilta tai vokaalilta. Coran koko olemuksen läpi käy valtava kohahdus – mitä se on? – riemua, niin, sitähan se on, riemua. Ruumiin valtaavaa pyörryttävää onnea. Hän vilkaisee Maiaa, joka seisoo hänen tuolinsa vieressä, ja näkee tytön yllättyneen ilmeen.

Ojentaessaan Coralle todistuksen rekisteröijä sanoo, että on tehnyt työtään kaksikymmentäkaksi vuotta eikä ole vielä koskaan törmännyt Bear-nimeen. Nainen kurkottaa kaulaansa tiskin yli ja katsoo vaunuihin. »Mutta sehän on aivan omiaan sinulle, eikös niin?» Ja sitten Maialle: »Näytät ylpeältä isosiskolta. Pidäthän hyvää huolta tästä pikkunallesta?»

Heidän päästyään ulos Maia on innoissaan. »Ajatella, että minä sain keksiä hänelle nimen... En kyllä yhtään... en yhtään

arvannut, että antaisit vauvalle nimen, jonka *minä* keksin!» Cora suukottaa Maiaa otsalle ja sujauttaa kirjekuoren laukuunsa Maian työntäessä Bearin vaunut kadulle.

Ensin Corasta tuntuu kuin hän leijuisi katukiveyksen yläpuolella, ja kun hän näkee jonkin liikkeen ikkunasta heijastuvan kuvansa, hän yllättyy huomattessaan, että on kiinteä, jalat maassa kulkeva olento. Maia kulkee muutaman askeleen edellä, mutta Cora kuulee puheen pulputuksen, huomaa kauriin selän, kun tyttö kumartuu aisan yli ja painaa kasvonsa lähemmäs veljensä kasvoja, ja hän on riemuissaan. Hän tietää, että tämä on ratkaiseva hetki Maian elämässä, hetki, jolloin tyttö pääsi ääneen eikä tätä pyydetty jäämään vanhempiensa avioliiton varjoon. Mutta sitten, ennen kuin he ehtivät edes mäen päälle, Coran mieleen iskee kiusallinen oivallus siitä, mitä hän on tehnyt. Jos Gordon saisi tietää, että nimi on Maian valitsema... Cora ummistaa silmänsä ja yrittää karkottaa ajatuksen mielestään. Gordon ei ole koskaan satuttanut Maiaa. Mutta ehkä vain siksi, että Maia on ollut pieni ja kiltti ja näyttäytynyt vain siellä, missä Cora on vaistonnut hänen olevan turvassa: Cora on aina kutsunut tytön luokseen, käskenyt hänen mennä pesulle tai hakemaan jotain tarpeetonta tavaraa, jos on tuntenut hänen astuvan liian lähelle tulta.

Coran pusero alkaa kostua syysvaatekerrosten alla. Terveys-side muuttuu jalkojen välissä painavaksi mytyksi, kylmä hiki nousee otsaan ja pistelee niskassa. Tuntuu kuin kaikki neste-mäinen yrittäisi kaikota hänen ruumistaan. Paeta.

Mitä hän on mennyt tekemään? Miten hän on voinut olla niin tyhmä? Ja *Bear*. Jos se nimi ei ole yhdeksänvuotiaan valitsema – koska Gordon ei saa ikinä tietää, että se on –, miten ihmeessä hän voi selittää sen? Nimen, joka tuntuu siltä kuin Cora olisi valinnut sen nöyryyttääkseen, sanoakseen, että

Gordonin suvun perinne, Gordonin isän hyväksyntä, merkitsee niin vähän, ettei hän edes rajoittanut petostaan johonkin tavanomaiseen nimeen. Kuten Julianiin.

Hän miettii, toistaisiko sen mitä Maia sanoi, sanoisiko, että Bear-niminen poika on pehmeä ja halittava mutta myös urhea ja vahva. Mutta hän tietää, ettei Gordon arvosta sellaisia ominaisuuksia. Että mies vain raivostuisi entistä enemmän. Entä *miten* se sitten pitäisi kertoa? Mikä aika tai paikka pehmentäisi uutista? Kertominen silloin, kun Gordon on sopivalla tuulella, tämän lempiaterian valmistaminen, mikään sellainen ei auta. Ja suopeus, jota Gordon on Coralle viime aikoina osoittanut kohdellessaan häntä raskausajan ja ensimmäiset viikot vauvan kanssa ammatillisen huomaavaisesti, kuten kaikkia vastaanotollaan käyviä tuoreita äitejä... tätä se ei kestä. Mitä ihmettä hän oikein ajatteli? Hänen täytyy vaihtaa pojan nimi. Hänen täytyy mennä takaisin rekisteritoimistoon ja pyytää anteeksi. Ei se voi olla liian myöhäistä; tuskin muste on ehtinyt kuivua. Kyllä se nainen ymmärtää, että kaikki johtuu myrskyn myllerryksestä, koko yön valvomisesta viikkokausien katkonaisen unen jälkeen. Nyt ei eletä normaaliaikoja. Mutta kun Maia ehtii suojatielle ja kääntyy Coraan päin, hänen ilmeensä huokuu avoimuutta, jollaista Cora on harvoin nähnyt; jännittyneisyys, joka yleensä muovaa tytön piirteitä, on hetkeksi väistynyt. »Mami...» Sillä nimellä Maia ei ole kutsunut häntä enää vuosiin, se on vaihtunut jo kauan sitten *äidiksi*. »Kiitos, mami. Tämä on kyllä ihanimpia asioita, mitä minulle on ikinä tapahtunut.»

He kävelevät puiston laitaa, ja Cora katsoo kelloa. Gordon tulee töistä viiden tunnin kuluttua. Siihen on vielä ikuisuus, mutta toisaalta ei läheskään tarpeeksi kauan. Hänen on laadittava jokin suunnitelma. Hän on juuri muistanut, että Maialla

pitäisi olla tänä iltana uintia, ja miettii, onkohan urheilukeskus auki. Vauvan syntymästä asti Mehri on vienyt Maian sinne. Voisiko Mehriä vaivata vielä tällä viikolla, jos hän menee sinne muutenkin? Ehkä Mehri myös voisi viedä Maian jälkeensä heille syömään – tytöt eivät vielä tunne toisiaan niin hyvin, mutta he asuvat lähekkäin ja ovat samanikäisiä: ei kai se voi olla kovin tunkeilevaa? Jos Cora saa pidettyä Maian Mehrin luona seitsemään asti, hänelle jää puoli tuntia aikaa Gordonin töistä tulon ja Maian paluun välissä.

Kun he tulevat kotiin, Cora parkkeeraa nukkuvan vauvan eteiseen, laittaa Maialle välipalaa ja menee sitten puhelimeen. Uimahalli on kiinni. Mutta Mehri tarjoutuu – Coran ei tarvitse edes kysyä – ottamaan Maian heille syömään Fernin kanssa. Ja hetkeksi Cora saa siitä itsevarmuutta, ikään kuin tämä somasti paikalleen sopiva pieni palapelin palanen olisi merkki siitä, että kaikki ehkä onnistuu. Hän menee kylpyhuoneeseen ja kasaa kosteat vaatteensa pyykkikoriin, vaihtaa alusvaatteet ja ottaa laatikosta puhtaan puseron miettien samalla, mitä tekisi Bearille. Ja levottomuudestaan huolimatta hän tajuaa, että on aivan luonnostaan ajatellut poikaa *Bearina*, ikään kuin se olisi aina ollutkin tämän nimi. Ikään kuin poika olisi vain odottanut, että pääsee sujahtamaan sen sisään, ja nyt Coran vain täytyy tehdä siitä totta – kertoa uutinen Gordonille –, ja sen ajattelemisen kannustaa häntä eteenpäin.

Hän miettii, miten voisi pitää Bearin turvassa. Harkitsee syöttöajan venyttämistä myöhemmäksi, niin että voi ruokkia pojan ennen kuutta hervottoman uniseksi ja laskea tämän turvallisesti vauvankoriin herättämättä tätä. Mutta entä sen jälkeen? Hän menee komeron luo ja alkaa siirrellä kenkälaatikoita pois lattialta, pinoaa ne näkymättömiin lipaston viereen. Kun tilaa on tarpeeksi, hän pyyhkii pölyn pois

kämmensyrjällä, hakee sitten pikkusängyn ja asettelee sen kaappiin tarkistaakseen, että se mahtuu sinne. Hän huomaa, miten järjettömästi toimii. Ei kai Gordon heidän vauvaansa satuttaisi? Mutta Coran hetkellisen harkitsemattomuuden vuoksi Bearin olemassaolo on nyt Gordonille ja hänen suvulleen henkilökohtainen loukkaus. Cora kuulee melkein korvissaan Gordonin äänen. *Vai Bear? Minun poikani? Oletko järjiltäsi?* Ei, Cora ajattelee siirtäessään tavarat paikoilleen korin ympärille, poika on pidettävä turvassa.

Hän hivelee sormellaan suljettujen ovien väliin jäänyttä kapeaa rakoja, mutta ei osaa arvioida, miten paljon sisään pääsee ilmaa, joten hän avaa ovet uudestaan, astuu vauvankoriin ja sulkeutuu kaappiin. Sisään siivilöityy pystysuora valojuova, ja kun hän painaa silmänsä sitä vasten, hän näkee suikaleen makuuhuonetta. Hän seisoo kaapissa uppoutuen pimeään ja tarkastelee tätä elämänsä siivua uudesta näkökulmasta. Sänkyä, jossa hän nukkuu Gordonin kanssa, kukikasta päiväpeittoa, joka on Gordonin vanhempien valitsema häälahja. Kahta yöpöytää. Hänen puolellaan on vain kello. Miehen puolella lamppu, muistilehtiö ja kirjapinkka. Hän tajuaa, ettei tilassa ole mitään merkkiä hänestä itsestään, ei jälkeäkään hänen fyysisestä läsnäolostaan. Oikeastaan on vain *tunne* siitä, että hän leijuu huoneen hiljaisuudessa.

Hän kuulee vaimeasti, miten Bear alkaa havahtua vauvuissaan, mutta ennen kuin hän ehtii avata kaapin ovet, hän kuulee Maian menevän pojan luo, kuulee tyynnyttelyn, kun Maia maanittelee poikaa olemaan itkemättä. Cora kuvittelee, miten Maia avaa toppahaalareiden vetoketjun ja nostaa lämpöisen vauvan varovasti esiin, ja kun heidän ääniään ei enää kuulu, hän tuumii, että Maia on varmaan vienyt pojan olohuoneeseen. Cora pysyttelee vielä vähän aikaa kaapissa,

ja hänestä tuntuu kuin hän olisi astunut hetkeksi pois omasta elämästään ja painanut pausea.

Puoli seitsemältä Cora kuulee Gordonin avaimen kääntyvän lukossa. Hän pelkää oksentavansa. Hän menee eteiseen, missä Gordon tervehtii häntä, suutelee häntä poskelle ja ojentaa hänelle puvuntakkinsa. Cora pyyhkäisee sormillaan kankaan lämmintä, karheaa pintaa ennen kuin ripustaa takin henkariin, haluaa hidastaa kaikkea, aistia nämä kouraantuntuvat asiat, nautiskella näistä hetkistä, jolloin voi valita, minne keskittää ajatuksensa.

Hän menee Gordonin jäljessä keittiöön, ja kestävästi enää jännitystä, jota on kantanut sisällään koko päivän, hän kuulee puuskahtavansa: »Gordon, olen tehnyt jotain hassua.»

Silloin Gordon kääntyy, nojaa työtasoon irrottamatta katsetaan Corasta, ja Cora tietää, ettei mies kysy, ei auta nyhtämällä sitä hänestä. Gordon höllää solmiotaan laskematta katsettaan. Ja kun Cora puhuu, hän kuulee puhuvansa kuten Gordon tahtoo: sääliittävästi, heiveröisellä äänellä.

»Menin rekisteröimään nimeä, kuten pyysit, ja...ja toivottavasti et pahastu, mutta annoinkin hänelle eri nimen. En Gordonia. Tiedät, etten oikeastaan halunnut hänelle sitä nimeä, ja niinpä minä... minä...»

Cora vaikenee, koska Gordon ei ole edes silmäänsä räpäytännyt, ei irrottanut katsettaan hänestä. Tämä vaihe tuntuu samalta kuin jos korkeita paikkoja pelkäävä seisoi tikkaiden yläpäässä varmana, että putoaa, ja saisi sitten äkillisen mieli-johteen hypätä päästäkseen piinasta kerralla. Cora saa tehdä kaikkensa, ettei lankeaisi Gordonin jalkojen juureen potkittavaksi; ettei hän noin vain alistuisi yrittämättä edes vältyä väistämättömältä pelätessään, että odotus vain pitkittäisi sitä,

minkä hän tietää olevan tulossa. Mutta sitten hän ajattelee Bearia, joka on yläkerrassa makuuhuoneen kaapissa, ja Maiaa, joka syö päivällistä Mehrin keittiössä, ja hän ryhdistäytyy. »Annoin hänelle nimen Bear.»

Gordon hymyilee, ja Cora näkee hänen käyttöksensä muuttuvan, näkee hänen pudistelevan päätään ja ojentavan kätensä ottaakseen juotavaa. Cora tajuaa, ettei mies usko häntä. »Ei», hän sanoo, »ei, totta se on.» Ja hän ottaa kahden keittokirjan välistä sinne piilottamansa kirjekuoren. Silloin Gordon kääntyy ja silmäilee hänen pitelemäänsä todistusta toinen käsi yhä vedensuodattimella. Gordon pitkittää sitä tarpeettomasti, tuijottaa todistusta, ja Coran käsi alkaa vapista, kun hän ojentaa paperia katsottavaksi, tärisevän paperin kahina täyttää ohi tikittävät sekunnit. Gordon nostaa katseensa, tuijottaa nyt hellittämättä Coraa, ja pudottaa kannun kädestään niin rajusti, että se särkyi paiskautuessaan keittiön laattalattiaan. Cora tuntee veden imeytyvän sukkiinsa ja tajuaa, että hänen olisi pitänyt ymmärtää panna kengät jalkaan.

Gordon ojentaa kätensä, nappaa kouraansa tukon Coran hiuksia läheltä päälakea ja vetää taaksepäin, kasvot vain senttien päässä Coran kasvoista. Cora hämmentyy hetkeksi, luulee, että Gordon aikoo suudella häntä, mutta tämä paiskaakin hänen päänsä vasten jääkaapin kylkeä.

Cora huutaa järkytyksestä, vaikka on luvannut itselleen olla huutamatta, ja sulkee sitten kiireesti suunsa, jottei vain herättäisi Bearia. Hän ei saa kiinnittää Gordonin huomiota pojan olemassaoloon.

»Olet vaimoni», Gordon sähähtää. »Pyysin, että hoitaisit puolestani yhden asian» – Coran pää paiskautuu taas jääkaapin kylkeen –, »etkä kyennyt tekemään sitä. Yhtä ainoaa» – *tömps* – »helvetin» – *tömps* – »asiaa.»

»Koska huomenna - jos huominen koittaa, jos myrskyn raivo laantuu - Cora rekisteröi poikansa nimen. Tai ehkä, mikä onkin hänen todellinen huolensa, hän virallistaa sen, millainen pojasta tulee.»

Vuosi 1987. Cora vie vastasyntyneen poikansa rekisteröitäväksi, mutta mikä lapsen nimeksi? Coran aviomies odottaa pojan jatkavan suvun pitkää perinnettä, mutta päätöksen hetkellä Cora epäröi. Onko oikein antaa lapselle nimi, joka kantaa mukanaan menneiden sukupolvien raskasta perintöä, vai voisiko kaavan vielä rikkoa?

Seitsemän vuotta myöhemmin poika on Bear. Isosiskon keksimä hellyttävä nimi, joka osoittautuu yhtä tuhoisaksi kuin myrsky, jonka jälkimainingeissa se annettiin. Tai ehkä hän on Julian. Nimi, johon hänen äitinsä on kiintynyt ja jonka hän uskoo antavan pojalle mahdollisuuden kasvaa omaksi itseksensä. Tai sitten hän on Gordon, isänsä mukaan nimetty ja tämän kaltaiseksi kasvatettu.

»Upea. Kirjan lähtökohta on eräänlainen ajatuskoe, mutta pohjimmiltaan romaani on syvälinen ja syvästi myötätuntoinen kuvaus perheväkivallasta.

Nimet on yllättävän valoisa teos, joka tempaa mukaansa kuin trilleri. Luin sen läpi ahmien ja heti perään uudelleen.»

THE WASHINGTON POST

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50832-9